

Rozhodl jsem se také přispět nějakým svým příběhem a rozšířit tak sbírku uveřejněných povídek.

Napíši jich několik. Jestli se všechny skutečně staly nechám na zvážení čtenářů.

Hlavními hrdiny je táta a já ve věku 15-18 let.

Ramon

Příchod ze školy

Bylo pozdní odpoledne a já se právě vrátil ze školy. Vyzul jsem si boty, brašnu nechal na chodbě a šel pozdravit svého otce, který seděl v obýváku a sledoval televizi.

„Ahoj, tati.“

„No, ahoj,“ odpověděl otec.

Rychle jsem se otočil, že odejdu do svého pokojíku, když jsem zaslechl ještě obávanou otázku: „Tak jak bylo ve škole?“

Zarazil jsem se, velice nerad se otočil a odpověděl: „Áááale, normálka.“

„Normálka? Tak mi ukaž žákovskou!“ vybídl mě otec.

Odešel jsem na chodbu ke své školní brašně a předstíraným hledáním se snažil oddálit nevyhnutelné. Bylo mi jasné, že mě výprask nemine, ale každá chvilka zdržení mi dávala naději.

„Tak kde jsi?“, ozvalo se z obýváku. Vrátil jsem se do místnosti, podal svoji žákovskou knížku otci a čekal. Otec nalistoval patřičnou stránku a zarazil se.

„Nic moc? To je hrůza! Pětka z matiky a čtyřka z dějepisu. A navíc poznámka! O přestávce se pral se spolužákem! Co to zase znamená?“

Jen jsem pokrčil rameny, sklopil zrak k zemi a nesnažil se ani nic vysvětlovat.

„No, chválit tě rozhodně nebudu, moje kázání neposloucháš, tak co s tebou? Budu tě muset potrestat!“

„Tak pojď“, vybídl mě a naznačil, že půjdeme do mého pokoje. V pokoji mi přikázal: „Podej mi řemen!“, a přitom dál mluvil: „Neučíš se a ještě se pereš! To už opravdu přestává všechno!“

Ze skříně jsem vytáhnul starý a časem již opotřebovaný kožený řemen, který už dávno nikdo nenosil a používal se již jen na výprasky...na mé výprasky. Podal jsem ho otci. Ten si ho vzal, složil napůl a vybídl mě: „Předkloň se!“

Ač nerad, předklonil jsem se jako již mnohokrát a rukama se zapřel o stůl...otec si mě v této poloze přidržel levou rukou a výprask začal. Řemen dopadal přesně na místo určení s patřičnou razancí. Každá rána pěkně štípala. Ucukával jsem sebou a úpěl: „Ááááá..., ááááá...“.

Asi po desáté ráně byl výprask přerušen slovy: „To máš za ty známky a teď si stáhni kalhoty, za tu rvačku si zasloužíš víc!“

Pomalou a neochotně jsem si stáhl kalhoty ke kolenům a opět se předklonil. Otec mi rukou povytáhl tričko a odhalil tak mé obepnuté bílé spodky. Výprask pokračoval... Každá rána byla mnohem citelnější a já také po každém dopadu řemene na můj zadek již hlasitěji nařikal. Dostal jsem dalších asi osm nebo deset ran. Pak výprask opět ustal.

„Aby sis to pamatoval, stáhni si i trenýrky!“, přikázal otec a přitom mě rukou přidržoval v předklonu. Nemohl jsem se narovnat, tak jsem natáhnul ruce dozadu, stáhnul si trenýrky a opět se rukama opřel o stůl. Vykoukl můj kulatoučký rudý zadek a výprask mohl pokračovat. Na můj teď již ničím nechráněný holý zadek s patřičným plesknutím dosedl kožený řemen a zanechal mi tam svoji rudou památku.

„Áááááá.....áááááá.....áááááá.“ Vzlykal jsem a cukal sebou, ale nebylo mi to nic platné.

Po dalších asi deseti ranách výprask přestal a já se mohl narovnat. Převzal jsem podávaný řemen a přitom vzlykal.

„A uť se pořádně a už nezlob!“, řekl otec, otočil se a odešel.

Můj zadek byl rudý a pěkně bolel. Řemen jsem pohodil na postel, natáhnul si slipy a úplně sundal rifle. Lehnul jsem si břichem na postel a vzlykal.

www.spankboy.cz